

SPRÁVNÁ PARTA

ZÁHADA

Ilustrace
Václav Ráž

bambóok

Jitka Saniová

SPRAVNÁ PARTA

ZÁHADA

Ilustrace

Václav Ráž

Jitka Saniová

Jitka Saniová

SPRÁVNÁ PARTA

Záhada

Ilustrace Václav Ráž

Vydala Grada Publishing, a.s. pod značkou Bambook
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
obchod@grada.cz, www.grada.cz
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
jako svou 6542. publikaci

Odpovědná redaktorka Magdaléna Jimelová
Jazyková úprava Gabriela Janů
Grafická úprava a sazba Šimon Jimel
První vydání, Praha 2017
Vytiskla tiskárna FINIDR, s.r.o., Český Těšín

© Grada Publishing, a.s., 2017
Ilustrace © Václav Ráž, 2017

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.

ISBN 978-80-271-9709-5 (ePub)
ISBN 978-80-271-9708-8 (pdf)
ISBN 978-80-271-0537-3 (print)

KAPITOLA 1

Všichni jsme civěli na list papíru na stole, kde bylo napsáno:

Pomozte zachránit M. E.

„Kdo je M. E.? Nějaký pes?“ zeptal se Matěj. Logicky, protože jsme se právě já, Matěj, David a Lucie nacházeli v psím útulku tety Brigity, kam chodíme společně pomáhat. Předtím jsme se sice znali ze školy, teď nás ale pojí přátelství, o kterém by mohla snít třeba Hannah Montana. Té se prý se svými dlouhými blond vlasy, modrýma očima a úsměvem podobám.

Teta zavrtěla hlavou: „To se mi nějak nezdá, mládeži. Kdo by takto pojmenoval psa? A já osobně nevím o žádné psí rase, která by měla zkratku M. E.“

Matěj, náš internetový maniak, vytáhl z džínsů mobil. „Podívám se, co říká na ‚M. E.‘ virtuální svět.“

Zatímco se Matěj ponořil do hledání, David se držel svého původního nápadu. „Každý vás zná jako majitelku psího útulku. Všichni vědí, že byste podnikla cokoli pro záchranu psů. Musí jít o nějakého psa.“

„Moje teta by pomohla každému,“ štouchla jsem do Davida, až se mu svezly brýle na nose. Měl sice pravdu, každý mluví o tetě Brigitě jako o psím andělovi, ale ona by nenechala nikoho v nesnázích. Mám prostě úžasňáckou tetu.

Matěj odtrhl oči od mobilu a vychrlil na nás: „Tentokrát mě internet nezachránil.“ Dramaticky zavyl

jako vlk, kterého měl na tričku, a pokračoval: „Nemám nic. Google a Seznam na mě chrlí webky s anglickým zájmemem ‚me‘. Když už najdu odkaz, kde je M tečka, E tečka, jde o nějaké složité zabezpečovací systémy anebo firmy. Nic, co by aspoň trochu naznačovalo, že potřebuje od nás zachránit. Když jsem napsal M. E. do vyhledávání na Facebooku, šupem mě to odkázalo na vyhledávání v internetu. To mě tedy zdrtilo.“ Opět zavyl a vrátil mobil do kapsy.

Teta vzdechla: „Než jste přišli, snažila jsem se pátrat, zda nejde o někoho v okolí. Nejistila jsem zhola nic.“

Byli jsme na začátku. Stáli jsme okolo stolu, na kterém ležel papír se záhadným nápisem, a potichu jsme na něj civěli. Až konečně Lucka prolomila ticho. „Nikdo z vás si doteď nevšiml, že i ten papír je divný?“

Teta přikývla. Oči však měla jako tenisáky. David se dal ihned do studování. Kouknul na něj z několika stran a spustil: „Má zvláštní barvu, jako by byl velmi starý. I ty rýhy na něm vypadají zvláště.“ David pohladil zlehounce papír a vzápětí vykulil oči. „Jú, je ale hebký jako hedvábí.“ „Takový nebyl!“

Tetina slova způsobila, že jsem si v první chvíli myslela, že se zbláznila. Ostatní se tvářili tak, jako by je napadlo totéž. „Teto, jak to myslíš?“

„Jak jsem tak usilovně přemýšlela o M. E., nevšimla jsem si, že se ten list papíru změnil. Předtím byl více pomačkaný, než je nyní, a také byl méně nažloutlý.“

Do místnosti vběhl černo-bílý chlupáč připomínající border kolii. „Miky!“ zvolal zvesela Matěj a hladil psa. Ten

mu lízal ruce i tvář. Nejen jemu. Každý z nás dostal psí olíznutí a naopak každý musel pohladit Mikyho, který samou radostí vyskočil na stůl a třikrát zaštěkal. Poté se jeho zvědavý čumák dotknul papíru se vzkazem.

Vzápětí se papír zavlnil a vznesl se asi tak pět centimetrů nad stůl. Zazářil a... „puf“. Zmizel.

A Miky taky.

KAPITOLA 2

Takto začal náš první detektivní příběh, který zapříčinil, že vznikla M. A. B. A. Ptáte se, co to je? To se dozvíte v pravý čas. Nejdříve se totiž musíte seznámit s námi, kteří ji založili.

Začnu u sebe, jmenuji se Zoe. Už víte, jak vypadám. Tak teď něco jiného. Děsně ráda čtu. Neumím si představit den bez knížky. Asi proto mě taky baví psát slohy, komentáře na Facebooku a deníček. Jednou určitě napíšu knížku, která se stane takovým hitem, že honorář z ní pomůže našemu psímu útulku. A nejen našemu.

Jak vidíte, jsem i snilek. Moje teta mi říká: „Kdo nemá sny, nemá ani šanci, že se mu nějaký splní.“ Tak to mám dobrý. O sny rozhodně nemám nouzi.

Ve škole mám ráda češtinu, angličtinu a dějepis. Při dějáku si ráda představuju, že se ocitnu v době, o které se učíme. Naposledy jsem se zasnula, jak kráčím v bílých šatech římským chrámem boha Neptuna. Na chrám dopadne obří vlna, která vše smete. Mě však zachrání jeden z Neptunových delfínů. Taky miluju zvířata. Psy, delfíny, vlky, koně, kočky, lišky, jaguáry a tygry úplně nejvíce. Chci ale pomáhat všem. Teď honem k tomu, co se stalo po zmizení záhadného vzkazu a našeho chlupáče Mikyho.

První se vzpamatovala Lucka. Na každého z nás koukla, ukázala na stůl a ujišťovala se: „Viděli jste to taky? Neblouzním?“

Přikývla jsem a pokrčila rameny. Nenapadlo mě vůbec nic, co bych mohla říct. Zato teta Brigita se najednou rozzářila a uličnický na nás mrkla: „Už mi to začíná dávat smysl, mládeži. Nakrmíme naše hafany a pak honem do mojí magické pracovny.“

„Vy máte magickou pracovnu?“ David se krátce zamyslel a vychrlil další otázku: „To tam jako kouzlíte?“

Ta otázka mě překvapila. Já jsem sice věděla o tetině pracovně, kde najdete spoustu mystických věcí – talismany, astrologické knihy, křišťálovou kouli, sošky andělů a víl, kyvadélko, svíčky. Musím však přiznat, že podobně jako David nemám nejmenší tušení, co tam teta dělá.

„Třeba i to.“ David se nadechoval, aby něco řekl, ale teta ho nepustila ke slovu. „Nejdříve musíme vyčistit misky a pohrát si s našimi chlupatými draky.“

Všem na tvářích jsem viděla to, co jsem cítila já. Zvědavost na to, co se bude dít v tetině pracovně. Na druhé straně, hrát si se psy v tetině útulku je taky báječné.

Už jste někdy navštívili zvířecí útulek? Pokud ne, musím vám vysvětlit, že si nejde hrát s úplně všemi pejsky. Někteří totiž prožili tak hnusné věci od zlých lidí, že se musí opět učit lidem důvěřovat. O tyto pejsky pečují jen dospělí. Naše parta se setkává s těmi, kteří už vědí, že my je máme rádi a nikdy bychom jim neublížili. Když jim vyčistíme a naplníme misky a uklidíme pelíšky, hupky na procházku. Anebo si třeba zahrajeme fotbal... no, jen se podívejte.

„Slavný a šikovný Matěj S. útočí, kličkuje a... Ušáku, dej sem ten míč!“

Ušákova taktika jako vždy slavila úspěch. Německý ovčák ležel v trávě a pozoroval naši hru. Potom se potichoučku zvedl a plížil se k nám jako neviditelný špión. Dva skoky. Vrtící ocas. Šikovný manévr a už si nesl pryč kořist.

A my jsme se moc smáli. Všichni máme „Ušáka“ moc rádi.

Ušák se ve skutečnosti jmenuje Haryk. Do útulku se dostal jako větší štěně. My jsme mu však začali z legrace říkat „Ušáku“. Když byl štěně, jeho uši připomínaly netopýra. Dlouho těžce nesl, že ho lidé vyhodili, byl tak smutný, že nechtěl ani jíst. Naštěstí

vše dobře dopadlo. Všichni ho máme moc rádi, přežeme mu, aby se už nikdy necítil opuštěný.

Ušák se radoval ze své kořisti. David si urovnal brýle a podíval se na nás. „Já jsem vám říkal, že si máme přinést náhradní míč. Teď jsem zvědavý, s čím teď budeme hrát.“

Lucka si klekla do trávy. Usmívala se na Ušáka a sladce ho žádala, aby jí dal míček. Ušák položil míček mezi tlapy. S vyplazeným jazykem pozoroval Lucku. „Hodný pesek,“ Lucka sáhla po míčku a... chňap! Míček byl opět v Ušákově držení.

„Jsi opravdu hrozný pes a navíc zloděj.“

Ušák zabouchal ocasem a provokativně položil míček mezi tlapy.

„Hele, on se směje,“ ukázal Matěj na psa, který civěl na míček, a opravdu to vypadalo, že se Lucce vysmívá. Náhle však zvedl hlavu a zpozorněl. Nejevil sebemenší zájem o míček. Postavil se, zastříhal ušima a upřeně se díval za Lucku.

Právě k nám přicházela teta, té zmrzl úsměv na rtech, sotva uviděla naježeného německého ovčáka.

„Co se mu stalo?“

„Já nevím,“ odpověděla Lucka a pomaličku se zvedala. Když se postavila, Ušák udělal dva kroky vpřed a začal vrčet.

„Lucko, ani se nehni,“ poručila jí teta.

„Myslíte, že vrčí na mě?“

„Ne, na tebe nevrčí. Tím jsem si jistá.“

Ušák zaštěkal. Prostor za Luckou se náhle zavlnil. Všichni jsme přidušeně vykřikli. Matěj vytáhl mobil. Za naší kamarádkou se objevil světelný prostor podobný dveřím. Lucka se ohlédla. Ušák zavrtěl zvesela ocasem. Ve světle se objevil Miky a také zaštěkal. Lucka k němu vztáhla ruku.

„Ne, nedělej to!“ zakřičela teta.

Pozdě. Sotva se Lucka dotkla Mikyho, prostor ji vtáhl dovnitř.

Světlo zmizelo. Lucka taky.

KAPITOLA 3

„Tohle už začíná být nuda. Věčně se někdo nebo něco ztrácí!“ hromoval Matěj a začal si na mobilu prohlížet, co vyfotil. „Ouuu, dneska podruhé mě zklamal digitální svět.“

Všichni jsme se naklonili, abychom spatřili „bílé nic“. Matěj projel nafocené snímky. Na všech bylo to samé.

David se zadíval tázavě na tetu: „Proč jste na Lucku křičela, aby to nedělala? Vy víte, o co jde?“ Matěj ustal v mazání fotek, a aniž by zvedl hlavu, podíval se na tetu.

„Začínám tušit, že se tu mísí jiná dimenze s naším světem. Na ostatní se musíme zeptat.“

„Ty víš koho?“

„Zoe, samozřejmě, že vím koho,“ odpověděla teta tak sebejistě, jako bych se zeptala, kde je nejbližší pizzerie. Poté se sklonila k Ušákovi a pohladilo ho: „Ty jsi chtěl Lucku ochránit, já vím. Ty jsi takový psí rytíř, vid’.“

Zatímco Ušák lízal tetě ruce a tvář, přepadl mě strach. „Ty myslíš, že Luce hrozí něco zlého?“

Teta vzdechla, ještě jednou pohladila psa a opatrně začala vysvětlovat: „Existuje spousta dimenzí s různými světy. Lidé v ně přestali věřit anebo o nich psali ošklivé věci. Draci, ale třeba i vlci, čarodějky a víly trpěli, když je v našich pohádkách označovali spisovatelé za zlé bytosti. A tak se našemu světu uzavřeli. Teď se situace mění a tyto světy se nám začínají opět otevírat.“

S otevřenou pusou jsem pozorovala tetu, a nejen já. Všichni jsme byli zticha. Jen Ušák občas zívá, jako by on už všechno věděl, a všechno tohle vysvětlování ho nudilo.

„V pohádkách jsme byli nespravedliví k mnoha bytostem.“ Teta smutně vzdychla, po kratičkém zamyšlení dodala: „Existují však některé bytosti, které opravdu nejsou přátelské. Jenom to nejsou ty, o kterých si to lidé mysleli. Podle mého ale Lucce nic zlého nehrozí. Viděli jste, že následovala Mikyho vrtícího zvesela ocasem.“

„To je pravda,“ vyhrkl David, „dokonce i Ušák... promiňte Haryk... přestal vrčet a zvesela zaštěkal.“

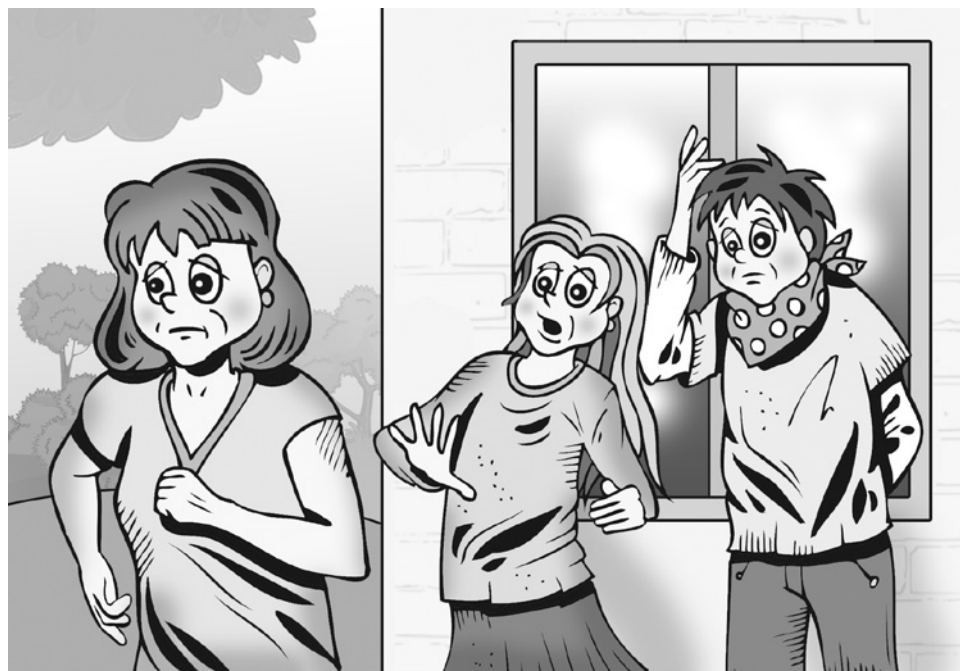
Tetě se nelíbí naše přezdívka, kterou jsme Harykovi dali. Kolikrát už hudovala: „Jak můžete tak krásnému psovi říkat Ušák?“ Proto se snažíme, abychom ji před tetou nepoužívali. Občas nám to ale uklouzne, a tak se honem opravíme. I tak se na nás teta vždycky podívá, jako by chtěla začít chrlit oheň.

„Já jsem se jen přeřekl.“

Teta se podívala na Ušáka jako na největšího chudáka. „To určitě! Vsadím se, že ti tak říkali po celou dobu, co jsem tu nebyla.“

Ušák zaštěkal a Matěj ho cvrnkl do ucha. „Žalobníčku. Já na tebe povím, že chodíš do kuchyňky na piškoty.“

Vydali jsme se zpět k malému domku. Tetin útulek se skládá ze tří částí – domek, kde se setkáváme a kde jsou všechny potřebné věci k práci v útulku. Následuje řada venkovních kotců s boudami a nakonec dvůr, kde

můžeme hrát a blbnout s našimi kámoši. Teta při chůzi pokračovala: „Je jasné, že ten záhadný vzkaz souvisí s někým, kdo potřebuje pomoc v jiném světě. Musíme zjistit, kdo to je.“

Matěj se poškrábal v úžasně sestřihaných vlasech. „To se lehce řekne, ale jsem zvědavý, jak to provedeme.“

„Začneme u mojí magické tabulky.“

KAPITOLA 4

Teta bydlí poblíž útulku. Má pěkně zařízený a udržovaný byt, moji kamarádi ale z něj moc neviděli. Teta nás ihned nasměrovala ke dveřím vedle koupelny, otevřela je a uvedla nás dovnitř: „Vítejte v mojí magické pracovně.“

Já jsem věděla, co mě čeká, ale David a Matěj ztichli a zvědavě si prohlíželi místnost. Na stěnách visí police plné knih, obrazy s vílami, anděly, římskými bohy a astrologickými symboly. Uprostřed místnosti stojí kulatý stůl a čtyři židle. Celé to obestírá záhadná atmosféra, jako byste se ocitli na nějakém starověkém zámku a ne v obyčejném paneláku. Teta ale nenechala kluky, aby si pořádně prohlédli pracovnu. Po chvíli ukázala na stůl, kde nyní ležela magická tabulka.

David si posunul brýle a poškrábal se na nose. „Vypadá zajímavě, ale ne zrovna moc magicky.“ Ukázal na tabulku a podíval se na mě a na Matěje. „Představoval jsem si, že okolo toho budou lítat hvězdičky a tabulka bude měnit barvu.“

„Vy jste ale m. n.“

„M. n.? Co to je?“

Teta se na Matěje zahihňala: „No to jsou přece magičtí neandrtálci.“

Na první pohled nevypadala magická tabulka čarodějnický, ale spíše zajímavě. Na dřevěné obdélníkové desce byla